

Hồi Thứ Bốn Mươi Tám

MỘT LẦN VỖ MỘNG

Sau cùng Tử Vi đàn chủ tự lượng sức mình, dù biết có cố gắng cách nào cũng không thể cứu vãn tình hình nổi, nếu kéo dài trận đấu, rất có thể nguy hại đến bản thân, y quyết định thoát đi, chờ dịp khác báo hận.

Lập tức y đảo lộn thanh trường kiếm một vòng, phóng ra bốn phía mấy đường tuyệt độc.

Bọn Cao Xung, Bốc Bá Hiếu, Tử Quyên cùng số người bao vây kinh hãi trước khí thế địch, tất cả cùng lùi lại mấy bước.

Đàn chủ chỉ chờ có thế, không chậm trễ y nhún chân nhảy vọt lên không.

Tử Quyên cấp tốc tung mình theo, loang thanh ngân đao quét ngang một vòng.

Nhưng đã hơi chậm một chút, rít gió kêu vù một tiếng.

Thoát khỏi đường đao của Tử Quyên trong đường tơ kẽ tóc, Tử Vi đàn chủ nghiêng đà vọt tới màn lưới, khe ấn mũi kiếm vào mắt lưới lấy trớn vọt lên.

Chỉ hai lần ấn mũi kiếm, đàn chủ đã tung mình khỏi lưới cách mặt đất trên mười trượng, y chỉ đảo lộn người một vòng là ra đến bên ngoài tường.

Bất ngờ lúc đó Nghê Trường Lâm đã đuổi theo lên đến đầu lưới, lão biết không thể nào bắt kịp vội lấy trong mình ra một mũi đồng châm, dài độ tấc, vung tay phóng theo.

Thủ pháp của lão rất nhanh, giả di đàn chủ cố gắng vượt quá khỏi hiểm địa, phần quá lao nhọc qua cuộc chiến đấu ngay từ lúc đầu, nên vừa ra khỏi màn lưới đàn chủ thở phào một tiếng.

Chính tiếng thở phào đó làm át cả tiếng gió nhẹ của mũi đồng châm từ phía sau bay tới.

Di nhiên y không phát giác được ám khí của địch. Mũi đồng châm bắn trúng vào vai y làm y nhói đau lên, cánh tay phải tê dại một chút.

Lập tức y vận công phong bế huyết mạch, ngăn chặn máu từ vết thương chảy ra y cũng không nghĩ đến việc rút mũi đồng châm ra khỏi vai, cứ để nguyên tình trạng đó giở thuật khinh công chạy đi.

Từ trên nóc đại sảnh một tràng cười quái dị vang lên, tiếp đó một bóng người lao vút theo sau đàn chủ tử vi.

Vị chỉ huy thoát rồi, bốn thiếu nữ không còn ham chiến nữa.

Lập tức bốn nàng cùng vung tay một lượt ra bốn phía, phi châm từ tay chúng bay đi vèo vèo, bọn Táng hoa môn không tài nào tránh kịp. Những tên đứng vòng đầu trúng phi châm, ngã nhào và những tên đứng vòng ngoài xa hơn, cấp tốc thoái hậu tránh đợt phi châm thứ hai.

Khoảng trống được nơi rộng, thế công của địch chậm lại mấy giây, bốn thiếu nữ không bỏ lỡ cơ hội, lại vung tay phóng ra một loạt phi châm nữa, đồng thời nhún chân nhảy vọt lên không nghiêng đà lao tới chân lưới, dùng mũi trường kiếm ấn vào mắt lưới, vọt lên, trong khoảng khắc chúng đã lên tận đầu lưới, chúng chỉ đảo lộn thân hình một vòng là rơi ra bên ngoài tường.

Động tác của chúng nhanh nhẹn dị thường, không khác nào những con vượn chuyền cành. Khi bọn Táng hoa môn định thần trở lại sau hai đợt phi châm thì chúng đã ra đến bên ngoài rồi, có cố đuổi cũng không làm sao bắt kịp.

Còn lại cục trường chỉ có số hiệu mười tám và Bạch Thiếu Huy.

Nghe tiếng hét của Tử Vi đàn chủ, số hiệu mười tám định thoát vòng vây chạy đi nhưng bọn Táng hoa môn bám sát quá hấn không thể nào vọt đi nổi.

Hấn không đi được có lẽ hấn cảm phần vô cùng nên đảo lộn thanh trường kiếm trong tay rít gió vù vù, kiếm ảnh lợp không gian như muôn ngàn con rồng bạc, vẩy ngang vùng dọc, khí thế của hấn mãnh liệt gấp đôi, hấn đã chém trúng mấy người bên Táng hoa môn, làm bọn còn lại gườm gườm, tuy không tản ra nhưng cung chẳng ai dám xấp lại gần.

Tuy có ưu thế phần nào, số hiệu mười tám vẫn chưa có cơ hội nhún chân vọt đi theo ý định.

Vừa lúc đó Bạch Thiếu Huy phần động hùng oai, vung trúc tiêu đánh bật vòng vây của chàng rồi mở một lối trống tiến thẳng vào sát số hiệu mười tám.

Bây giờ tất cả bọn Bách Hoa Cốc lớp bị bắt, lớp bỏ đi, không còn một mạng nào tại cục trường ngoài chàng và số hiệu mười tám ra, chàng không cần phải dè dặt cho lắm.

Chàng sắp sửa thực hiện thủ đoạn cu, chế ngự luôn số hiệu mười tám, song chưa kịp ra tay một bóng người từ bên ngoài lao vút đến, chặn ngay mặt chàng.

Người đó chính là phó giáo luyện Nghệ Trường Lâm.

Lập tức chàng dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với lão:

– Lão trượng bất tất phải động thủ!

Câu nói chàng thốt ra hơi chậm một tư, thanh trường kiếm của Nghệ Trường Lâm bổ vút xuống đầu chàng. Nhanh như chớp chàng đảo bộ, nhích thân hình sang một bên, nhượng đường kiếm chém xuống khoảng không, tránh cái nguy trong đường tơ kẽ tóc.

Đánh hụt một tiếng, Nghệ Trường Lâm toan biến chiêu xuất phát thế công

thứ hai, bỗng nghe đối phương lại bảo dừng tay lão hết sức làm lạ, khẩu khí của Bạch Thiếu Huy chứng tỏ chàng là thân chứ không phải là thù, như vậy là có nghĩa gì?

Lão hoang mang dừng tay kiếm nhìn chàng dò xét!

Trong khi đó Bạch Thiếu Huy nhanh như chớp xuất thủ phóng chỉ phong điểm huyết số hiệu mười tám.

Đồng thời chàng lại dùng phép truyền âm nhập mật gọi Nghê Trường Lâm:

– Lão trượng lưu ý, hắc chính là Vương Lập Văn đấy! Hắc đã bị Bách Hoa Cốc làm mê thất tâm thần rồi!

Chàng thốt xong ấn đầu tiêu xuống đất, lấy đà bay vút lên không. Chàng không cần ấn tiêu vào mắt lưới, vẫn vọt khỏi đầu lưới như thường, đủ biết thuật khinh công của chàng còn trên Tử Vi đàn chủ một bậc.

Vừa đảo lộn thân pháp quăng người ra ngoài tường, rơi nhanh xuống chân chưa chạm đất, đã thấy Táng hoa phu nhân đứng lặng nhìn chàng.

Chàng kinh hãi thầm nghĩ:

– Rõ ràng là phu nhân còn ngồi trên ghế lúc ta vọt đi, tại sao bà lại có thể có mặt tại đây được? Quả thật thuật khinh công của bà cao diệu khôn lường! Thân pháp linh hoạt như thế rất xứng đáng chấp chưởng một môn phái như Táng hoa môn thừa sức đấu với bọn Hoán Hoa Cung vậy! Ta còn kém xa bà! Kém rất xa!

Chàng đứng vững rồi giương mắt nhìn phu nhân không nói năng gì.

Táng hoa phu nhân cất tiếng:

– Đêm nay nhờ sự tiếp trợ của thiếu hiệp, già này mới được thành công như nguyện. Già cảm kích vô cùng chẳng biết thiếu hiệp có vui lòng cho già biết danh tánh không?

Bạch Thiếu Huy đảo mắt nhìn quanh không thấy một bóng người nào thấp thoáng vội vòng tay đáp:

– Phu nhân thứ lỗi cho, tại hạ chưa tiện tiết lộ lai lịch.

Chàng dợm chân chạy đi.

Táng hoa phu nhân đưa tay ngăn lại:

– Thiếu hiệp thư thả một chút!

Bạch Thiếu Huy nóng nảy hỏi nhanh:

– Phu nhân có điều chi chỉ bảo?

Táng hoa phu nhân trầm tịch thốt:

– Thiếu hiệp không muốn nói, già này không dám cưỡng ép, già muốn hiểu cái lý do thiếu hiệp chế ngự mười tám danh thủ đó, giao lại cho già, chắc thiếu

hiệp có dụng ý gì chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Trong số mười tám người đó có Vương Lập Văn!

Táng hoa phu nhân cười nhẹ:

– Già đã hiểu rồi!

Bạch Thiếu Huy tiếp nối:

– Như tại hạ đã trình bày với phu nhân, tất cả đều có uống Vô Ưu Tán của Bách Hoa Cốc nên họ mê thất tâm thần, họ phải hành động theo mạng của Tử Vi đàn chủ, chứ thật ra không phải họ có ý đến đây tìm sanh sự với Táng hoa môn, xin phu nhân tìm cách giải cứu họ!

Táng hoa phu nhân gật đầu:

– Thiếu hiệp khỏi lo nghĩ về điều đó, già này sẽ có cách đối phó với thủ đoạn của bọn Bách Hoa Cốc.

Bà lại nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp:

– Chừng như thiếu hiệp có quen biết rất nhiều với bọn Vương Lập Văn! Hiện tại Vương Lập Văn đã về đây, còn Kim Nhất Phàm và ba tên kia, chúng ra sao?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút:

– Các vị nhân huynh kia đại khái còn ở lại Bách Hoa Cốc song thực trạng của họ như thế nào, tại hạ chưa được rõ.

Táng hoa phu nhân lại hỏi:

– Bách Hoa Cốc ở tại địa phương nào?

Bạch Thiếu Huy thoáng bối rối:

– Tại hạ chỉ biết Bách Hoa Cốc nằm trong một vùng núi non hiểm trở về phương hướng nào thì không được rõ, nếu muốn đi từ đây đến đó, theo đường thủy phải mất ba ngày đường.

Chừng như chàng quá khẩn cấp, vừa thốt đến đó liền vòng tay chào biệt:

– Xin phu nhân thứ cho, tại hạ cần phải đi gấp.

Táng hoa phu nhân điểm một nụ cười:

– Thiếu hiệp định trở về Bách Hoa Cốc? Xin miễn cho già đưa đón nhé!

Bà khẽ nhích chân, thân hình chớp lên thoáng đã mất dạng.

Bạch Thiếu Huy lại thầm phục một lần nữa, không phải lúc chàng suy nghĩ vớ vẩn, cấp tốc giở thuật khinh công, chạy đi.

Ra khỏi thành đô, chàng chạy đi độ nửa dặm, bỗng thấy bốn xác người bên vệ đường.

Chàng hết sức kinh dị, vội dừng chân lại, bên cạnh bốn xác chết nhận ra chính là bốn thiếu nữ áo tím đã theo Tử Vi đàn chủ trong cuộc viễn chinh vừa rồi.

Chàng thầm nghĩ:

– Vũ công của mấy nàng này cũng có hạng lắm, tại phủ trách họ Vương chúng còn xung phá vòng vây thoát đi được tại sao chúng lại bỏ mạng tại chốn này? Kẻ nào có bản lĩnh hạ chúng cùng một loạt?

Chàng cúi xuống quan sát từng xác chết.

Có hai nàng bị võ sọ, màu đỏ hòa óc trắng quyện thành một vệt bầy nhầy, trét trên đất quanh chiếc đầu bẹp dí trợn phần có tóc.

Bạch Thiếu Huy đoán là hai nàng đó bị đối phương dùng cầm nã thủ pháp bóp mạnh vào đầu, nên xương sọ mới vỡ vụn ra như thế.

Một nàng thứ ba nằm cách độ trượng, thì bị chưởng lực phách không đánh ngã thân xác không có thương tích gì cả.

Bạch Thiếu Huy nhớ ra lúc Tử Vi đàn chủ thoát đi, có một tràng cười quái dị phát ra từ nơi mái ngói đại sảnh mà nơi đó thì chỉ có Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý ngồi xem trận chiến.

Nhớ đến Hắc Thủ Đồ Phu, nhận định trạng thái của mấy xác chết, Bạch Thiếu Huy không còn ngờ gì nữa.

Chàng biết ngay chúng đã gặp phải Hắc Thủ Đồ Phu chỉ có lão ấy mới có thủ pháp tàn độc như vậy.

Chàng đứng lên định đến bên xác chết thứ tư.

Bỗng chàng nghe tiếng rên nho nhỏ. Tiếng rên đó phát xuất từ nơi cái xác thứ tư mà chàng chưa quan sát.

Chàng giật mình bước nhanh tới xác đó, nằm cách xa hơn trượng, thì ra trong bốn nàng ba đã tắt thở, một nàng còn thoi thóp.

Xác đó nằm nghiêng một bên, đôi mắt nhắm nghiền nơi miệng còn máu còn rỉ từng giọt.

Nạn nhân chính là nàng Xảo Tiên đã cải sửa gương mặt cho chàng trong Tử Vi đàn và có giao đấu với chàng một lúc.

Dù sao Xảo Tiên lúc đó đối xử với chàng không quá lạnh lùng như Sài cô bà nên chàng cũng còn cảm tình ít nhiều với nàng, hiện tại nàng thọ nạn nằm đây, chàng không thể làm ngơ bỏ đi.

Chàng ngồi xuống một bên cạnh, đặt một bàn tay vào lưng nàng, rồi vận công chuyển nội lực sang.

Chân khí từ người chàng cuộn cuộn dồn ra tay, chuyển vào thân thể nàng không ngừng, dần dần kích động tâm mạch của nàng.

Một lúc sau nàng mở mắt ra.

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ thấp giọng:

– Thương thế của cô nương rất nặng, không nên cử động, nói năng gì cả cứ nằm yên để tỵ chân khí, tại hạ tiếp trợ một lúc thì tỉnh lại dần.

Xảo Tiên đưa ánh mắt lơ đãng nhìn chàng cố mấp máy môi phều phào:

– Người số hiệu mười chín, ta bị thương rất nặng, không còn hy vọng gì qua khỏi, người không nên uống phí tâm lực.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Dù thương thế nặng đến đâu, tâm mạch chưa đứt đoạn vẫn còn phương cứu chữa như thường, cô nương đừng tuyệt vọng, cố gắng đề tỵ chân khí đi. Nếu nói nhiều cử động mãi, chân khí sẽ phân tán hết, có hại lắm.

Đột nhiên dòng lệ từ từ trào ra nơi khóe mắt Xảo Tiên tiếp nối:

– Ta là Xảo Tiên chắc người còn nhớ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Tại hạ nhớ! Nhưng cô nương đừng nói nữa chứ! Hãy nghe tại hạ đi, im lặng đề tỵ chân khí, trong chốc lát cơn nguy sẽ qua!

Xảo Tiên nhếch môi cười ảm đạm:

– Ta vô cùng cảm kích, người tốt quá, người ...

Chợt nàng đổi cách xưng hô:

– Bạch... Bạch tướng công! Tôi biết tướng công không mê thất thần trí như những kẻ kia!

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm nghĩ:

– Thì ra nàng đã biết ta giả vờ? Đã biết vậy mà nàng không tiết lộ với ai! Hay nàng chưa có dịp tiết lộ?

Chàng thắc mắc vô cùng.

– Đã chấp nhận thái độ Tùy ngộ nhi an là để che dấu hành tung giờ hành tung bị bại lộ, chàng phải đối phó như thế nào với trường hợp hiện tại? Nếu giết nàng ngay để giữ sự bí mật tuyệt đối, hay tiếp tục cứu nàng?

Nàng đang bị thương trầm trọng như vậy chàng có nỡ xuống tay hạ sát nàng chăng?

Suy tới tính lui, chàng thấy mình không thể tàn nhẫn như vậy được. Nếu cần giữ bí mật, chàng có thể dùng mọi phương pháp, nhưng phương pháp nào cũng được, trừ phương pháp giết người diệt khẩu.

Dù nàng đang lúc lành mạnh, chàng cũng không nỡ dùng vũ công giết nàng, huống chi hiện tại nàng hoàn toàn bất lực không phương tự vệ! Người anh hùng

không nên thừa cái nguy của người mà tạo cái an cho mình!

Chàng không đề cập đến việc đó, cứ một mực khuyên nàng:

– Tại hạ xin cô nương đừng nói gì nữa cả, hãy đề tụ chân khí tại hạ cố gắng tiếp trợ cho.

Xảo Tiên lắc đầu:

– Đừng phí lực vô ích, Bạch tướng công! Tôi biết rõ tình trạng của tôi lắm!

Nàng đưa mắt mơ hồ lơ đãng nhìn chàng:

– Tôi có lời này xin nói với tướng công! Tướng công hãy ghi nhớ!

Nàng thở gấp tiếp nối:

– Tướng công...

Câu nói chưa buông dứt, nàng mửa ra một búng máu tươi.

– Kìa, cô nương! Đừng nói chuyện chứ!

Nhưng Xảo Tiên không chịu nghe lời chàng, mửa xong búng máu, nàng tiếp liền câu nói bỏ lửng:

– Tướng công không mê thất thần trí, đó là cái may lớn hãy lo kế thoát thân đi, đi xa vùng ảnh hưởng của Hoán hoa môn, đừng bao giờ trở lại Bách Hoa Cốc nữa!

Chừng như dùng quá nhiều sức tàn để nói hết cái ý của nàng, Xảo Tiên mệt lả, thở gấp tắt hơi, thở một lúc nàng ngheo đầu sang một bên, lịm dần, lịm dần.

Cuối cùng nàng tắt thở, đôi mắt nhắm nghiền.

Bạch Thiếu Huy thở dài, buông tay rời lưng nàng, nhìn mặt nàng khê than:

– Nếu cô nương nghe lời tại hạ, đừng nói năng gì cả thì chân khí đâu có phân tán nhanh chóng đến nỗi phải nguy hại đến bản thân! Cô nương có hảo ý khuyên cáo tại hạ đừng trở lại đây, song tại hạ không thể nào không vào Bách Hoa Cốc lượt nữa!

Chàng nhặt thanh trường kiếm của nàng, tìm chỗ tốt đào một cái huyết, tạm an táng thi hài nàng, rồi tức tốc chạy đi.

Thời gian lúc đó đã sang canh ba, bốn bề là đồng không trống trải, màn bóng đêm bao phủ lạnh lùng.

Vì phải chôn xác Xảo Tiên, Bạch Thiếu Huy chậm trễ lại một lúc, chàng lo ngại không thể nào theo kịp được Tử Vi đàn chủ, tuy nhiên chàng không nản chí, cứ giở hết tốc lực chạy đi.

Chàng vượt mấy dặm đường, trông thấy trước mặt có một cụm rừng không đầy lắm, nhưng chiều dài như vô tận.

Vừa đến bìa rừng bên này, bỗng nghe tiếng vũ khí chạm nhau bên bìa đối

diện.

Bạch Thiếu Huy giật mình vội chậm chân lại, dè dặt len theo các cội cây đi tới, vừa đi chàng vừa lắng tai nghe.

Qua tiếng chạm vũ khí, chàng ước độ có ba người đang giao chiến, bởi tiếng vũ khí vang lên có ba loại phát ra. Những tiếng chạm lại vừa nhanh vừa mạnh chứng tỏ các đối thủ là những tay có công phu nội lực thâm hậu vô tưởng.

Chàng thầm nghĩ:

– Không rõ bọn nào đang giao chiến với nhau thế? Họ đều là những tay ghê gớm cả, mình không nên thử xuất hiện, nếu gặp kẻ thù thì mệt lắm!

Chàng không dám thở mạnh, dè dặt bước từng bước chân nhẹ tiến dần dần đến gần.

Đứng sau một gốc cây, nhờ bóng đêm che khuất, chàng nhìn ra chỗ trống, có ánh sao mờ mờ chiếu, trông thấy chỉ có hai bóng người đang vung kiếm cố hạ nhau.

Cả hai đều dùng kiếm cả, nên kiếm quanh do họ tạo nên nhập vào nhau làm một, tỏa rộng hơn trượng tròn.

Thì ra trong hai người đó, có một người dùng song kiếm nhưng một thanh trường, một thanh đoản, cho nên Bạch Thiếu Huy nghe ra như có ba tay giao đấu.

Thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy nhận ra Tử Vi đàn chủ liên, còn người kia hoàn toàn xa lạ đối với chàng.

Người đó là một lão nhân, vận áo vàng, có chòm râu bạc trắng, tay hữu cầm một thanh kiếm dài độ khoảng bốn thước bằng, kiếm rộng lớn dị thường, còn tay tả thì cầm một thanh kiếm dài độ hai thước.

Về song kiếm người ta thường dùng, hai thanh có hình thức giống hệt nhau, chế luyện cùng một lúc, nặng nhẹ như nhau, vả lại chỉ có những bậc nữ hiệp mới thích luyện tập song kiếm chứ nam nhân ít có người chịu học.

Cho nên lão nhân này sử dụng song kiếm là một sự lạ rồi, càng lạ hơn nữa là hai thanh kiếm lại bất đồng hình thức.

Vu lộng đôi kiếm có hình thức bất đồng, là một điều khó khăn, sử dụng linh hoạt đến mức tối diệu là càng khó khăn hơn nữa.

Lão nhân dùng đôi kiếm đó, chiến đấu với Tử Vi đàn chàng là tay kiếm hữu hạng trong Bách Hoa Cốc hẳn lão không phải là một kẻ vô danh.

Thực vậy lão là một dị nhân, một quái khách trong võ lâm hiện tại, từng gây chấn động trên giang hồ một thời gian.

Bạch Thiếu Huy bình sinh chưa gặp lão lần nào, nhưng nhờ trước đây sư phụ chàng có tả hình dạng từng nhân vật, kể luôn cả cá tính và vũ khí của từng người, cho nên chàng đã đoán ra lão là ai.

Chàng thâm nghĩ:

– Lão này hẳn là Kiếm sát Phùng Lão Tà chứ chẳng còn ai khác!

Trên giang hồ khi nghe đến ba tiếng Phùng Lão Tà là không ai không biến sắc gặp lão, như gặp phải diêm vương vậy.

Kiếm sát do lão gặp người mà giết thành biệt hiệu, thoát tiên thiên hạ gọi lão là Phùng nhân Kiếm sát lâu dần người ta bỏ hai tiếng đầu, chỉ còn dùng lại hai tiếng cuối là Kiếm sát mà thôi. Rồi sau đó nhận lão dùng kiếm, người ta mới đổi lại là Kiếm sát.

Còn chữ tà là do tiên hạ gán cho lão, là tại lão giết người không cần lý do, lão không chấp nhận một lý luận nào lão chỉ hành động theo tà tâm, tà ý, nên tiên hạ gọi là Phùng Lão Tà.

Kiếm pháp của lão đã luyện đến mức siêu thần nhập diệu trong vũ lâm không có mấy nhân vật có thể là địch thủ của lão.

Nơi chuôi thanh đoản kiếm, có một sợi dây đồng, đánh gần thì lão cầm chuôi, đánh xa thì lão dùng dây, thu phóng thanh kiếm tùy ý.

Trong vòng mười bước lão lấy đầu địch thủ dễ dàng.

Phùng lão tà nổi danh trên giang hồ, không riêng gì nhờ vào vũ công cao diệu của lão mà còn do một tính quái dị vô cùng.

Về kiếm thuật lão tự cho mình là tay vô địch trong tiên hạ lão rất ghét những người cầm kiếm.

Khi lão gặp một người cầm kiếm, nhất định lão phải buộc cho được người đó giao đấu với lão, ít nhất cũng phải ba chiêu. Sau ba chiêu đó ai đó bị lão đánh bại rồi, lại bị lão mắng tiếp mấy câu sau đó đuổi đi.

Nếu kẻ nào chịu không nổi đủ ba chiêu của lão, lão không mắng tiếng nào, lão chỉ cười lạnh rồi đuổi đi.

Nhưng lão cho đi mà nào có ai chạy nổi tay lão!

Thân mình vừa quay, chân chưa chạy được mấy bước, là thanh đoản kiếm của lão đã bay tới mình rồi, thanh đoản kiếm không bay vào đầu vào cổ, vào lưng hoặc vào chân mà chỉ bay vào tay cầm kiếm, tiện hẳn cánh tay đó.

Lão không giết người lão chỉ tiện cánh tay cầm kiếm thôi.

Phàm vũ học nếu mất một cánh tay nhất là cánh tay hữu quen dùng nhất thì còn mong gì lập chút sự nghiệp trên giang hồ? Do đó mà người ta sợ lão, thà lão giết chết còn hơn!

Có một độ những kiếm phái lừng danh như Vu Dương, Nga My, Hành sơn, Hoa sơn, từng ước thúc bọn đệ tử, nếu ai không tiếp nổi ba chiêu kiếm của Phùng lão tà nhất định người đó không được chấp nhận hạ sơn hành sự.

Những sự việc đó thuộc về thời gian hai mươi năm trước, thời gian oanh liệt nhất của Phùng lão tà.

Nhận ra đối thủ của Tử Vi đàn chủ rồi, Bạch Thiếu Huy phập phồng lo sợ cho đàn chủ.

Chàng đảo mắt nhìn qua bên tả, thấy dưới một tàng cây, có hai người một ngồi một đứng.

Người đứng là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, còn người ngồi là Ác Cái Tiên Bình. Cả hai chú mắt theo dõi cuộc đấu qua từng chiêu thức một.

Bạch Thiếu Huy thấy vô cùng khủng khiếp, càng lo sợ cho đàn chủ hơn nữa.

– Trên giang hồ có tứ ác, mà ở đây có mặt đến ba người, cả ba người cùng đứng về một cánh chống lại đàn chủ với lực lượng liên hiệp đó, phỏng đàn chủ có đủ bản lĩnh thủ thắng không?

Trong tình thế đó chàng có nên xông vào vòng chiến tiếp trợ đàn chủ chẳng?

Tiếp trợ đàn chủ là tiếp trợ Hoán Hoa Cung, một tổ chức có những hành động ngược lại chính nghĩa, là điều không nên làm. Vả lại tiếp trợ Đàn chủ là công khai đối đầu với ba nhân vật trong tứ ác, là điều chàng càng không nên làm hơn nữa.

Nhưng không tiếp trợ đàn chủ, thì chàng làm sao trở lại Bách Hoa Cốc, tìm cách cứu nạn Kim Nhất Phàm và ba vi công tử họ Tiên, họ Trác, họ Triệu.

Đắn đo mãi cuối cùng chàng nhận thấy nên tiếp trợ đàn chủ, dù phải đương đầu với ba tay đại ác là điều tối nguy hiểm cho chàng.

Bây giờ chàng chỉ chờ cho cuộc chiến diễn tiến thế nào rồi tùy cơ can thiệp.

Bỗng chàng giật mình lộ vẻ khủng khiếp ra mặt.

o O o